

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-60/06)

(2006/C 96/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska [Przedstawiciel: Avvocato dello Stato Giacomo Aiello]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2005) 4436 wersja ostateczna z dnia 7 grudnia 2005 r. i obciążenie pozwanej kosztami, opłatami i honorariami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005)4436 wersja ostateczna z dnia 7 grudnia 2005 r. dotyczącą zastosowania odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo w produkcji korundu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii.

W odniesieniu do skarżącej w decyzji stwierdzono, co następuje:

- sporne zwolnienia nie odnosiły się do nieokreślonej liczby adresatów, ale z uwagi na szczególną strukturę rynku korundu doprowadziły pośrednio do uprzywilejowania konkretnych przedsiębiorstw,
- chodzi tu o nową i przyznaną bezprawnie pomoc, ponieważ nie została ona w odpowiednim czasie zgłoszona i należy określić ją jako częściowo istniejącą aż do dnia 29 maja 1998 r.,
- aż do dnia 31 października 2003 r. wspomniana pomoc nie była zgodna z systemem pomocy w dziedzinie ochrony środowiska.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że

- zwolnienie z podatku akcyzowego przewidziane przez prawo włoskie nie ma charakteru selektywnego, ale dotyczy wszystkich przedsiębiorstw, które stosują oleje mineralne do produkcji tlenku glinu. Okoliczność, iż na terytorium włoskim istnieje tylko jeden zakład, który stosuje oleje

mineralne w procesie produkcji, ma czysto faktyczne znaczenie i nie może wpłynąć na bezsprzeczny ogólny zakres obowiązywania przepisu,

- sporną pomoc należy uznać za istniejącą w rozumieniu art. 1 lit. b) pkt ii) rozporządzenia (WE) nr 659/1999, ponieważ Rada prawidłowo zezwoliła państwu włoskiemu na utrzymanie w mocy zwolnienia będącego przedmiotem sporu,
- sporne zwolnienie było ściśle związane z realizacją celów ochrony środowiska, jak wynika z przepisów wykonawczych rządu włoskiego oraz z umów zwartych przez spółkę Eurallumina z regionem Sardegna i z Ministero dell' Ambiente (Ministerstwem Ochrony Środowiska),
- należy uznać, iż zwolnienie gospodarczemu podatkowi akcyzowemu służy gospodarczemu rozwojowi regionu Sardegna,
- rząd włoski nie był zobowiązany do zgłoszenia spornego przywileju podatkowego po wejściu w życie dyrektywy 2003/96/WE, ponieważ art. 18 w związku z załącznikiem II do tej dyrektywy wyraźnie nie naruszał obowiązującego spornego zwolnienia z podatku akcyzowego aż do 31 grudnia 2006 r. Poza tym wspomniane przepisy miały analogiczną treść jak art. 1 ust. 2 decyzji Rady 2001/224/WE.

Skarżąca podnosi następnie naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań oraz domniemania zgodności z prawem przepisów wspólnotowych.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — FLS Plast przeciwko Komisji

(Sprawa T-64/06)

(2006/C 96/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FLS Plast A/S (Kopenhaga, Dania) [Przedstawiciele: K. Lasok, QC i adwokat M. Thill-Tayara]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności całości art. 1 lit. h) oraz art. 2 lit. f) decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- ewentualnie, w ramach nieograniczonej jurysdykcji, zmiana art. 2 lit. f) zaskarżonej decyzji oraz znaczne obniżenie kwoty nałożonej solidarnie na FLP Plast grzywny; stwierdzenie nieważności części art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej oraz stwierdzenie nieważności części art. 2 decyzji lub, ewentualnie, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie tego artykułu;
- zobowiązanie Komisji do zapłacenia FLS Plast kosztów postępowania oraz innych kosztów i wydatków poniesionych w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Francji, Niemczech, Luksemburgu, Niderlandach i Hiszpanii, polegających na ustalaniu cen i wspólnych modeli określania cen, podziale rynków i przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji. Naruszenie popełnione przez skarżącą dotyczyło działań innej spółki, a mianowicie Trioplast Wittenheim SA („TW”), której uczestnictwo w tym kartelu zostało stwierdzone. Skarżąca posiadała udziały w spółce TW i przez większość okresu, za który skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, miała ona w TW, swojej spółce-córce, 100 % udziałów. Grzywna została nałożona na TW, a skarżąca została solidarnie pociągnięta do odpowiedzialności za część tej grzywny.

Nie kwestionując istnienia oraz czasu trwania kartelu lub faktu uczestniczenia w nim przez jej byłą spółkę-córkę, skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawo ustalając kwotę nałożonej na nią grzywny. Skarżąca podkreśla, że część grzywny nałożonej na TW, za którą skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, jest oczywiście nieproporcjonalna do okresu posiadania przez nią udziałów w TW.

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja narusza zasadę niedyskryminacji i proporcjonalności, ponieważ Komisja uznała zarówno skarżącą, jak i jej spółkę-matkę za odpowiedzialne za działania TW, chociaż postanowiła ona nie kierować zaskarżonej decyzji do pośrednich spółek holdingowych i w rzeczywistości nie skierowała jej do nich, z wyjątkiem skarżącej.

Skarżąca stwierdza ponadto, że nie wiedziała o bezprawnych działaniach TW, nie wywierała wpływu na zarząd tej spółki i nie była częścią przedsiębiorstwa (TW) biorącego udział w naruszeniach stwierdzonych w zaskarżonej decyzji, a zatem zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem i Sąd powinien stwierdzić jej nieważność.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi do Sądu o obniżenie kwoty grzywny w ramach jego nieograniczonej jurysdykcji w tym zakresie. W tym względzie skarżąca podnosi, po pierwsze, że grzywna nałożona na TW była zbyt wysoka, ponieważ podjęte przez tę spółkę działania oraz waga naruszenia nie uzasadniają wysokości podstawowej kwoty grzywny, po drugie, że Komisja popełniła błąd przy ustalaniu czasu trwania naruszenia przez TW, jak również, że Komisja nie zbadała, czy grzywny nałożone na TW oraz skarżącą były zgodne z zasadą dziesięcioprocentowego pułapu.

W odniesieniu do grzywny nałożonej na skarżącą, stwierdza ona, iż grzywna ta jest nieproporcjonalnie wysoka, biorąc pod uwagę brak skutku odstraszającego, czas trwania i stopień naruszenia. Ponadto skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła błąd nie ograniczając jej odpowiedzialności zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy, w szczególności nie obejmując skarżącej obniżką w wysokości 30 % przyznaną TW i nie przyznając jej jakiegokolwiek obniżki. Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie zasady non bis in idem oraz zasady, zgodnie z którą grzywny powinny odzwierciedlać szczególną sytuację każdej skarżącej; w tym względzie podkreśla ona, że chociaż była spółką-matką TW przez 35 % okresu uczestniczenia przez TW w kartelu, została ona pociągnięta do odpowiedzialności za 85,7 % grzywny nałożonej na TW.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r. — FLSmidth przeciwko Komisji

(Sprawa T-65/06)

(2006/C 96/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FLSmidth & Co. A/S (Valby, Dania) [Przedstawiciel: adwokat J.-E. Svensson]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich